

## CLI.

## Joó Sámuel első értesítő levele Bécsből.

1716 márcz. 30-án gr. Steinville erőszakkal elfoglalván a kolozsvári unitárius templomot s 1718 márcz. 30-án a piaczori főiskolát is elvevén minden hozzátartozókkal egyetemben, az egyház Joó Sámuel jogtudós kolozsvári polgárt küldte fel Bécsbe, hogy orvoslást szerezzen a szenvedett törvénytípró sérelmekért.

Joó okt. 5-én megérkezvén Bécsbe, az első postával ír Simon Mihálynak vagy Biró Sámuelnek, az akkor legtekintélyesebb unitárius főuraknak. Levelében pénzt és nyílt felhatalmazást sürget az egyháztól. Szentábrahámi Mihálytól pedig az ígért emlékiratot, melynek további lépéseiben hasznát vehesse. Mindezeket gyorsan küldjék, nehogy Szentkereszti észrevehesse s elrontsa törekvésüket.

Viennae Austriae, die 8. octobris 1718.

Méltóságos Úr!

érdemem felett való Jó Uram!

Istennek csudálatos gondviselése által noha nem kevés akadálylyal, mindazonáltal békességesen die 5. presentis 12 órára felérkeztem s másnap azon levelet, melyet tőlem a tiszteletes Ecclesia küldött, megadtam; de magamat mint Expressust ki nem adtam, mivel semmi plenipotentiam nem (volt) és azon Ecclesia levelében is az volt az stylus, hogy magam dolgomban jöttem fel. Az instantiáknak négyit tituláltam Eugenius, Franzen fejedelmeknek, Sintzendorf és Starembergnek. Az dolog még nem lévén késő, készen egy memorialis lévén, kitanulván hová kívántatik, többet is titulálok. Tehát szükséges primo, hogy plenipotentiat küldjön az Ecclesia autentice sub sigillo; secundo: ha hamar eljöne a memorialis, az kiben passust és expressust sollicitálnának, jó volna, én azt tudtam, régen itt van, de Tarczali<sup>1</sup> uram nem is látta. Maga is mondja, jó lőtt volna próbálni velle; jóllehet visszás elméket (tud?) aziránt, de affelől succedallhatott volna is. Tarczali uram ajánlja magát minden jóra. Tertio: Én semmi pénzt magammal nem hoztam sem az Ecclesiától, sem Sz.-Ábrahámi uramtól, azt maga is tudja ő kegyelme, hanem azon száz forintot, melyeket Kmita uramtól vöttem fel; hanem kérem alázatosan az Urat most első postán, ha csak felét is, Vexel által vigyék végben, az többet

<sup>1</sup> Tarczali az erdélyi ref. egyház ügynöke (agens, Bécsben, valamint Szentkereszti is.

pedig Daniel Péter uram felhozhatja, ez Securussabb is, csak-hogy valami hollandiai aranyak ne légyenek. Mivel pedig itt úgy adtam ki magamat, mint magam privatumomban jöttem fel, azon én dolgom iránt való memorialisom conceptusára kérttem volt Szt.-Abrahámi uramat: kérem az urat alázatosan, hadd jöhessen fel legelső postán, mivel Szentkeresztii uram megértvén a dolgot, kirontja kezemből. Az jövő postán mindenekről bővebben tudósítom az urat, de most siettem, az alá s felvaló járás miatt, nem érkeztem, messze is lévén szállva az hostátban. Az leveleket pedig intitulálja az úr is, úgy az Ecclesia is Tarzali uramnak, én már szólottam ő kegyelmével. Ezzel maradok az Méltóságos urnak alázatos szolgája Jó Sámuel. (Rájegyezve alább: Joó Sámuel uram levele de 8. Sbris 1718.)

Közli: KONCZ JÓZSEF.

## GONDOLATOK.

Felső-Zsuk, 1901 aug. 9.

Nagyobb ezél felé törekedvén, le kell mondanunk az apróságok előnyeiről.

A megbizhatóság oly előny, melyet semmi sem pótolhat.

Sokszor nem azt kell néznünk, kinek van igaza, hanem azt, hogy mi válhatik az ügy hasznára.

Sok ember Mózesnek képzei magát, ki a sziklából is vizet fakaszt, pedig csak egyszerü zsidó ő, ki szivesen megissza a mások által szerzett vizet.

Bajban ösmered fel a kiváló egyént. A ki a tetőre akar feljutni, nem áll meg a hegy aljában.

Felső-Zsuk, 1901. aug. 15.

1899–1901. aug. 15.

Édes gyermekem! Kedves leányom! Megérkezted hiába várom! De miért zúgolódom, mit is beszélek! A mint telnek a napok, az évek, mindig egy lépéssel hozzád közelitek. S nemsokára eljön a kedves óra, szerető szivek találkozója, hol együtt leszünk én, te és mindnyájan, kik szerettünk. Midőn az ég meuyboltja megnyílik és te kijösz rajta, átszellemülve meghatottan, s szólasz: Jertek kedveseim velem, de el ne hagyjatok! Lám én az angyalok között vagyok, de boldog még sem lehetek! Úgy érzem, mintha szivem nálatok, otthon hagytam volna. Oh adjátok azt nekem vissza, vissza! „Ne búsulj kedves, im itt vagyunk és leszünk veled együtt Felejtve